

door den gedragene doorleefd, — en toch, voor wie hem kenden, goed kenden, wat een treffende gelijkenis met het kalme, rustige gemoedsleven, met de blijmoedige levensopvatting van den gestorvene. Daarachter eerst de drie zonen van Zeevang met hun zwager, — dan Grietje, zijn dochter, met hare schoonzusters, alle vier met groote, zwarte doeken, die haar het hoofd omhullen en met lange punt tot bijna op den grond afhangen; eindelijk de vrienden.

En daarachter. — een breede schare van belangstellenden, — van nieuwsgierigen ook. En op aller gelaat den ernstigen trek, den rimpel, die van nadenken tuigt, nu ze op zoo indrukwekkende wijze de woorden: „gedenkt te sterven!” zich hooren toeroepen.

En daarachter, — een breede schaar van belangstellenden.

„Hij was ten doode bereid!” dat kon ieder hunner van den beminden, eenvoudigen man getuigen — en, waar menig ruwe spotter, menig lichtzinnig, gedachteloos toeschouwer anders dikwijls onmeedoogend een oordeel over een gestorvene deed hooren, dat niet sprak van eerbied voor diens nagedachtenis, hier klonken alleen woorden van liefde, van eerbied, van dankbaarheid.

Zoo trekt de stoet voort, slechts enkele malen stilhoudend op een wenk van den voorganger, die zich omkeert en, den hoed in de rechterhand, de lange lamfers in de linker, met stom gebaar de dragers toeknikt. Zacht zetten ze dan de baar neer, om, ter zijde tredend, plaats te maken voor de aflossers der andere groep, die naast hen loopen.

Langzaam gaat het voort; eerst langs het huis, waar hij met zijne ouders